

[Ministeren for offentlige arbejder]

»De i registeret indeholdte oplysninger om kontohaverens navn, adresse og kontonummer er offentligt tilgængelige, medmindre den tegningsberettigede skriftligt anmoder postgirokontoret om, at disse oplysninger ikke videregives.«

Enhver kan således få oplysning om, hvem der har en postgirokonto, eksempelvis ved at købe postgirofortegnelsen, der leveres på mikrofiche. Prisen er for tiden 100 kr. pr. sæt. De nævnte mikroficher erstatter den tidligere postgirobog.

Der er i det foreliggende tilfælde ikke givet oplysninger om andre forhold end nævnt i § 21, stk. 1, ligesom der ikke er givet oplysninger vedrørende de konti, der er noteret »hemmelig«. Der er således handlet i overensstemmelse med lov om offentlige registre og de i medfør heraf fastsatte bestemmelser.

Udsendelsen fra Jyske Bank til postgirokontohavere er rent praktisk foregået på den måde, at der fra postgirokontoret er leveret magnetbånd til avispostkontoret med oplysningerne opbygget således, at de hensigtsmæssigt kan benyttes i avispostkontorets nye adresseringssystem, og således at kontonummeret ikke fremgår af adressen. De klargjorte forsendelser er herefter adresseret i avispostkontoret, hvorefter de er afgivet til postbesørgelse. For påtrykning af adresser er der betalt den almindeligt gældende pris på 30 øre pr. stk., hvortil lægges merværdiafgift. For postbesørgelsen af forsendelserne er der betalt normal porto for tryksager.

Det skal bemærkes, at andre interesserede vil kunne købe samme tjenesteydelse, hvis det måtte ønskes.

Spm. nr. S 1151

Til *ministeren for skatter og afgifter* (9/5 83) af:

Glistrup (FP):

»Hvilke erfaringer har man i praksis gjort sig med felt-for-felt-princippet ved kulbrinte-beskatningen?«

Begrundelse

Ved gennemførelsen af den helt nye skat-form, kulbrinteskatten, i foråret 1982 var der naturligt nok betydelig usikkerhed over for, hvordan man bedst løste de mange hidtil ukendte problemer.

Et af dem angik, om man skulle splitte den enkelte skattepligtiges virke op, så han beskattedes oliefelt for oliefelt i stedet for, at hans samlede aktivitet – overensstemmende med dansk skatterets almindelige princip – betragtedes som en helhed.

Lovgivningen valgte felt-for-felt-principet.

Nu et års tid efter er der al mulig grund til at få en udførlig rapport om, hvordan dette så har virket i praksis.

Der er jo sket det – set fra et lovgiverteknisk synspunkt lykkelige – at de faldende oliepriser reelt har udskudt ikrafttrædelsen af den nye skat i nogle år.

Der er derfor en tid at løbe på, så eventuelle mindre heldige lovformuleringer kan justeres eller rettes efter de indvundne praktiske erfaringer.

Besvarelse (16/5 83):

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Ovennævnte spørgsmål har været forelagt statskattedirektoratet, der oplyser følgende:

»Statsskattedirektoratet har ikke konkrete erfaringer med feltbeskatningen, da ligningen for 1982, som er det første år, hvor kulbrinteskatteloven har haft virkning, først påbegyndes i juni 1983, efter at selvangivelserne er fremsendt til direktoratet.

Da feltbeskatningen er en nyskabelse i dansk skattelovgivning, som særlig retter sig mod de specielle forhold, der gør sig gældende ved olieindvindingsvirksomhed, har direktoratet udarbejdet nogle overordnede retningslinier for de principper, man finder bør anvendes ved opdelingen af indtægter og udgifter på de enkelte felter. Disse retningslinier retter sig særlig mod de tilfælde, hvor der sker en samproduktion af kulbrinter fra flere felter.

Ved udarbejdelsen af retningslinierne er der lagt vægt på, at de skal være rimeligt administrerbare for både selskaberne og skattemyndighederne, og at de i mindst muligt omfang øver indflydelse på, om det er rentabelt at udnytte felter, som der både ud fra et driftsøkonomisk og et energipolitisk synspunkt er basis for at udnytte.

Ligningsrådet har taget retningslinierne til efterretning og har godkendt, at de indtil vi-